

Ophalen van het huisvuil met paard en wagen

Al vanaf dat er mensen zijn, wordt er door hen afval geproduceerd. Vroeger was het ander afval dan tegenwoordig. De verpakkingsmaterialen zijn in de loop der jaren veranderd. Voorheen werden stof en papier gebruikt, tegenwoordig zijn dat ook plastic en andere kunststoffen. Het afval bestond vroeger overwegend uit organisch materiaal waaronder dierenresten, zoals botten. Verder afgedankt huisraad en kapot gereedschap. Onze huidige afvalberg daarentegen bevat ook veel anorganisch afval en is bovendien heel wat groter.

Gemênteraainiging vroeger en nou

Zôôas veul mense vâ me zalle wete, is dà 'k bij De Wiel, in wijk A, ben geboren en opgegroeid. Zô'n buurtie is dan ok gelijk je speulterraain waer van aalles te beleve is. We hadde netuurlijk de revier, waerin en -op we gekipt en gebroejd wazze. Maor we hadde ok nog een aander lôôsie waer me veul te vinge wazze. Dat was De Wiel. Tegewoordig is 't een rustiek pleksie, een vijvertie met een brugchie, mor i mijn jeugd was 't de

stortplaets voor aal 't huisvuil van Slierecht. We wisse nò nie van verbrandingsoves in Dorcht. De Wiel was 'n diepe vijver, ontstaon nae een dijkdeurbraok. Die wier in de lôop der jaere dichtgegooid met aalles wà voor de beweuners waerdelôôs was.

Op de plek waer nou de Rembrandtlaon op d'n dijk uitkomt, hà je de zôôgenaomde vuilisschuur. Daerin sting de vuiliskar. Of 't paerd daer ok gestald wier, weet 'k nie meer, maor ik denk 't. Achterin die loods was een stortkoker waer 't afval wier gestort dà ze zôô naer beneejene liete vaalle. I mijn jonge jaere was De Wiel al voor een belangrijk dêel gedempt en was t'r een stuksie smalspoor aangelege om 't huisvuil over 't terraain te verdêêle. De kipkarre die daervoor wiere gebruikt wazze voor ons netuurlijk speulgoed nommer êên. Ok was t'r voor ons van aalles te vinge.

Tegewoordig wor ons huisvuil, geschaaije en wel, deur grôôte persauto's opgehaold. Toendertijd gong aalles nog eve kallem en bedaord, mè paerd en kar. Langs d'n dijk lag in aanderande kiste en dôôze d'n afval klaor die met ellebogestôôm in de kar wier gegooid. Achter de vuilkar kwam dan nog een handkar en daer liep een vullisman met een grôôte batsschop de paerdevijge die op d'n dijk lagge, op te scheppe. Die wiere dus geschaaije opgehaold. Meschie wel voor de mense d'r akkertie. Nou, drolle lagge d'r ommers zat, want aalles wat handel dreef, zôôas de groente- kaes- en koleboer deeje d'r waarek aallemael mè paerd en waoge. 't Aerdige wà'k me daer van kan herinnere is dà zô'n paerd aaltijd een vaste plaets had waer die z'n blaes stong te ontlaste of een grôôte boodschop deej. Bôôze huisvrouwe wisse nie hoe gaauw ze d'r een paar emmers waoter over mosse gooie om van de penetrante geur af te komme.

't Is in onze medèrne tijd nie meer voor te stelle dat 'r toe zôô gewaarekt wier. De gemêenteraainiging het tegewoordig aalle mogelijke apperaote en mesienes om de straete knappies te

houwe. Denk in dut verband ok mor is aan aal die mooie ondergronse vullisbakke waer ie van aalles, geschaije en wel, in kwijt kan, zôôdà bevôôbeld pepier en glas weer hergebruikt ken worde.

Jan van der Vlies